

Sygn. akt II CNP 30/12

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 sierpnia 2012r.,

skargi T. J., M. P., W. K.

i K. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego z dnia 21 października 2010r., wydanego w sprawie z

powództwa T. G.

przeciwko T. J., M. P., W. K. i K. S.

o zapłatę,

oraz sprawy z powództwa wzajemnego T. J., M. P., W. K. i K. S.

przeciwko T. G.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą pozwanych /.../ o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 października 2010r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga podlega odrzuceniu z dwóch powodów.

Po pierwsze, zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

W skardze formalnie nie zostały sformułowane zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. W istocie jednak zarzuty te są związane właśnie z problematyką ustaleń faktycznych i korzystaniem przez Sąd z określonych środków dowodowych. Wywody skarżących stanowią polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie i zmierzają do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez te Sądy w odniesieniu do ustalenia daty wygaśnięcia umowy z dnia 21 grudnia 2005r. O ile w uzasadnieniu Sądu Rejonowego istotnie występuje brak konsekwencji w tej kwestii, to Sąd

Okręgowy wyraźnie jako datę wygaśnięcia umowy przyjął 7 września 2006 r. Oznacza to ustalenie faktyczne determinujące okres, za który powodowi należy się wynagrodzenie z tej umowy wynikające. Zarówno zaś określenie okresu, w jakim strony były związane tą umową, jak i wysokości należnego za ten okres wynagrodzenia, należą do sfery ustaleń faktycznych, a te pozostają poza kognicją Sądu Najwyższego, nawet, jeśli w skardze przytoczono zarzut naruszenia art. 378 czy 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika przy tym, wbrew twierdzeniom skarżącego, mylne odczytanie żądania pozwu.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.).

Po drugie skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy stanowi wyodrębniony i samoistny element skargi oraz należy do wymogów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła, wskazania jej rodzaju, wysokości i czasu powstania oraz uprawdopodobnienia, że szkoda już powstała i jest następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a co z tym związane powołania lub przedstawienia na tą okoliczność stosowanych środków uprawdopodobnienia uwiarygodniających jego twierdzenia w tym przedmiocie (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2011r., II CNP 48/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 października 2011r., III CNP 22/11, niepubl.). Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego

z prawem. Skarżący tego obowiązku nie spełnili, ograniczając się jedynie do ogólne stwierdzenie, że dochodzą szkody polegającej na zapłacie na rzecz powoda zasądzonych wyrokiem kwot wynagrodzenia za miesiące styczeń – wrzesień 2007r. wraz z odsetkami i kosztami procesu za obie instancji, co stanowiło kwotę 71 161, 12 zł. Równocześnie jednak w uzasadnieniu wskazano, że pozwani w dniu 15 listopada 2010 r. wpłacili łącznie na rzecz powoda i pełnomocnika tę kwotę, a swoją szkodę definiują w zakresie kwoty 36 000 zł, zaś związek z wydanym wyrokiem jest „oczywisty”. Wskazane w tym zakresie wywody skarżących pomimo ich obszerności nie są ani precyzyjne, ani dokładne i nie pozwalają na określenie rodzaju szkody, ani jej rozmiaru, a w konsekwencji nie realizują wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla spełnienia tego wymogu konieczne są szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności pozwalające określić jednoznacznie wysokość szkody, a także, co składa się na kwotę 36 000 zł., bez których o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody przez skarżących w ogóle mowy być nie może. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie SN z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 oraz postanowienie SN z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/09, niepubl.). Obowiązkiem Sądu Najwyższego nie jest bowiem domyślanie się, co wchodzi w skład szkody, ani jaka ostatecznie jest jej wysokość. Ponadto, jak się wydaje, skarżący błędnie utożsamiają szkodę, o której mowa w art. 424⁵ § 1pkt 4 k.p.c. również z kosztami postępowania. Przyjmuje się, że nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, czego w skardze nie wykazano (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.